

Behandling af ansøgninger om ægtefællesammenføring til danske statsborgere, der anvender retten til fri bevægelighed efter EF-traktaten

1. Indledning

En medfølgende ægtefælle til en EU/EØS-statsborger, som har ret til ophold her i landet i medfør af EF-traktatens bestemmelser om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., gives opholdsbevis af et statsamt efter EU/EØS-bekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 292 af 28. april 2004 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Unions regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til i Danmark bosiddende personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler. Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU/EØS-statsborger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. eksempelvis EF-domstolens dom i sag C-370/90 (Singh) og i sag C-60/00 (Carpenter).

Singh-dommen vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger, og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien inddrog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til i medfør af EF-traktatens bestemmelse om fri etablering at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat. Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat. Domstolen fastslog endvidere, at ægtefællen skal nyde mindst de samme rettigheder, som ægtefællen ville have krav på efter EU-rettens regler, hvis ægtefællen opholdt sig i en anden medlemsstat. Endelig bemærkede Domstolen, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddra-

ge sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Carpenter-dommen vedrørte et tilfælde, hvor hr. Carpenter, der var britisk statsborger, leverede grænseoverskridende tjenesteydelser til kunder etableret i andre EU-medlemsstater og i Storbritannien. Hr. Carpenters virksomhed var etableret i Storbritannien, og hr. Carpenter foretog forretningsrejser til andre EU-medlemsstater. Storbritannien udviste fru Carpenter, der var filippinsk statsborger, men EF-domstolen fastslog, at fru Carpenter i kraft af EF-traktatens bestemmelse om fri bevægelighed for tjenesteydelser havde en afledet ret til at opholde sig i Storbritannien. Domstolen lagde vægt på, at hr. Carpenters udøvelse af en grundlæggende frihed ikke ville få fuld gennemslagskraft, hvis han blev afholdt fra at udøve den som følge af de hindringer, der opstilles i Storbritannien for ægtefællens indrejse og ophold. Endvidere bemærkede Domstolen, at ægteskabet ubestridt var reelt, og at der var etableret et familieliv, idet fru Carpenter bl.a. passede hr. Carpenters børn fra et tidligere ægteskab.

Nærværende opholdsmeddelelse fastlægger, i hvilket omfang Udlændingestyrelsen kan give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ægtefæller og faste samleverer til danske statsborgere efter de principper, som EF-domstolen har fastlagt i Singh- og Carpenter-dommene. Familiesammenføringen er i princip afledt af EF-traktaten, men da der ikke er hjemmel i EU/EØS-bekendtgørelsen til meddelelse af disse familiesammenføringstilladelser, gives disse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

2. Retningslinier

2.1. Betingelser for ægtefællesammenføring i de tilfælde, hvor den danske ægtefælle har opholdt sig i et andet EU/EØS-land på baggrund af EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed (Singh-dommen)

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til udenlandske ægtefæller til danske statsborgere, der har opholdt sig i et andet EU/EØS-land, og dér har anvendt EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed, gives under følgende betingelser:

- 1) Den danske ægtefælle har opholdt sig i et andet EU/EØS-land på baggrund af EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed,
- 2) den danske ægtefælle vender tilbage til Danmark, og ernærer sig i Danmark på en sådan måde, at den danske ægtefælle ville være omfattet af EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed, hvis den danske ægtefælle i stedet havde taget ophold i et tredje EU/EØS-land,
- 3) den danske ægtefælle – hvis denne har lønnet beskæftigelse – råder over en bolig, der svarer til de krav, der anses for normale for danske arbejdsgivere,

- 4) ægteskabet skal fortsat bestå ved ægtefællernes indrejse i Danmark og under det fortsatte ophold i Danmark, og
- 5) den udenlandske ægtefælle skal lovligt have boet i det EU/EØS-land, hvor den danske ægtefælle har anvendt EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed.

Kredsen af EU/EØS-lande

Følgende lande er EU-lande: Belgien, Cypern, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Polen, Portugal, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn, Østrig og Danmark.

Følgende lande er EØS-lande: Norge, Island og Liechtenstein.

Statsborgere fra Schweiz sidestilles i relation til EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed med statsborgere fra EØS-landene, jf. bekendtgørelse nr. 345 af 28. maj 2002.

EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed

Det er et krav, at den danske ægtefælle skal have opholdt sig i et andet EU/EØS-land på baggrund af EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed. Der kan ikke opstilles et mindstekrav til opholdets længde, men det må være en forudsætning, at den danske ægtefælle reelt har udnyttet retten til fri bevægelighed og har haft et egentligt ophold i EU/EØS-landet.

EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed omfatter lønnet beskæftigelse, selvstændig virksomhed samt modtagelse eller ydelse af tjenesteydelser, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 1.

Familiemedlemmer til en herboende dansk ægtefælle, der opfylder betingelserne i direktivet om opholdsret for studerende, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 2 (direktiv nr. 93/96), direktivet om opholdsret for personer med tilstrækkelige midler, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 3 (direktiv nr. 90/364), eller direktivet om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 4 (direktiv nr. 90/365), kan ikke længere gives opholdstilladelse efter principperne i Singh-dommen, jf. Integrationsministeriets notat af 21. december 2004, der er vedlagt som bilag 1.

Denne praksisændring indebærer blandt andet, at en dansk statsborger, som har taget ophold i et andet EU/EØS-land på baggrund af tilstrækkelige midler, men bibeholdt sit arbejde i Danmark, ikke vil opfylde kravene til opholdsgrundlag efter Singh-dommen.

I den modsatte situation, hvor en dansk statsborger tager arbejde i et andet EU/EØS-land, men bibeholder bopælen i Danmark, vil Singh-dommens principper heller ikke finde anvendelse, idet pågældende ikke har taget ophold i et andet EU/EØS-land.

Frist for påbegyndelse af EU-retlig aktivitet

Den danske ægtefælles aktivitet efter EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed her i landet skal påbegyndes inden for en rimelig frist. Hvis den danske ægtefælles EU-retlige aktivitet påbegyndes senest 4 måneder efter indrejsen i Danmark, antages dette at opfylde principperne i Singh-dommen. Hvis den danske ægtefælles EU-retlige aktivitet påbegyndes mere end 6 måneder efter indrejsen i Danmark, antages dette som udgangspunkt ikke at opfylde principperne i Singh-dommen. Hvis den danske ægtefælles EU-retlige aktivitet påbegyndes 4-6 måneder efter indrejsen i Danmark, kan principperne i Singh-dommen være opfyldt afhængig af sagens øvrige omstændigheder, hvorfor sagen bør forelægges for kontorchefen.

Det er i denne forbindelse ikke afgørende, hvad den danske ægtefælle har foretaget sig, herunder om pågældende har modtaget kontanthjælp eller om pågældende har været arbejdssøgende, indtil den EU-retlige aktivitet påbegyndes.

Boligkravet

Har den danske ægtefælle lønnet beskæftigelse her i landet, er det et krav for meddelelse af opholdstilladelse til pågældendes familiemedlemmer, at den danske ægtefælle råder over en bolig, der svarer til de krav, der anses for normale for danske arbejdstagere i det område, hvor den danske ægtefælle er beskæftiget, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 5, stk. 3. Boligkravet skal alene opfyldes på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelse til den udenlandske ægtefælle, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 17, stk. 4.

Ved vurderingen af om boligkravet er opfyldt, skal der anlægges et konkret og forholdsvis lempeligt skøn, hvorfor boligkravet ikke vil kunne administreres efter samme håndfaste retningslinjer som det boligkrav, der i dag følger af udlændingelovens almindelige regler om familiesammenføring.

Ægtefællens lovlige ophold i EU/EØS-landet

Den udenlandske ægtefælle skal – uanset om denne er tredjelandstatsborger eller EU/EØS-statsborger – lovligt have boet i det EU/EØS-land, hvor den danske ægtefælle har anvendt EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed.

Er den udenlandske ægtefælle tredjelandstatsborger, skal ægtefællen således være meddelt opholdstilladelse el. lign. af de nationale myndigheder. Er den udenlandske ægtefælle EU/EØS-statsborger, skal ægtefællen enten være meddelt opholdstilladelse eller opfylde EU-reglerne om opholdsret, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens §§ 1-9, medmindre ægtefællen er statsborger i den pågældende EU/EØS-land.

Ægtefællens indrejse i Danmark

Det er ikke et krav, at den udenlandske ægtefælle indrejser i Danmark samtidig med den danske ægtefælle. Længere tids forskydning mellem ægtefæller-

nes indrejse må således accepteres, således som det ville være tilfældet, hvis den danske ægtefælle var indrejst i et tredje EU/EØS-land.

Kredsen af familiemedlemmer

Udover ægtefæller/registrerede partnere finder disse retningslinier tilsvarende anvendelse for samlevere over 18 år, hvis pågældende har samlevet på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en dansk statsborger over 18 år, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 9, stk. 1. I så fald skal den danske statsborger påtage sig at forsørge samleveren, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 9, stk. 2.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav.

Er der i ægteskabet/parforholdet fælles- og særbørn under 21 år, gives disse ligeledes opholdstilladelse, såfremt ægtefællen, den registrerede partner eller samleveren opfylder ovennævnte retningslinier, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 5, stk. 2.

Omgåelse af udlændingelovens regler

Ovennævnte retningslinier finder ikke anvendelse, hvis der er tale om bevidst omgåelse af udlændingelovens regler om ægtefællesammenføring, idet personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning.

Det kan ikke betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler, jf. EF-domstolens dom i sag C-109/01 (Akrich). Uretmæssig unddragelse vil således som udgangspunkt kun foreligge ved ægteskaber, der er indgået pro forma eller tvangsmæssigt.

Sagsbehandling

Da ansøgningen om opholdstilladelse skal behandles efter udlændingelovens § 9 c, henhører sagen i første instans under Udlændingestyrelsens kompetence. Sagen behandles i et af Opholdsafdelingens familiesammenføringskontorer. Hvis en sådan ansøgning indgives til et statsamt, skal statsamtet viderevende ansøgningen til styrelsen med henblik på afgørelse efter udlændingeloven. Styrelsens afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet.

Det er ikke et krav for meddelelse af opholdstilladelsen, at de i udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 8, 2. pkt., og stk. 10-16, nævnte betingelser er opfyldte, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 2. pkt., 1. led. Derimod er det et krav for meddelelse af opholdstilladelsen, at de i udlændingelovens § 9, stk. 8, 1. pkt. (pro forma-ægteskab), og stk. 9 (tvangsægteskab), nævnte betingelser er opfyldte.

Det anføres i opholdstilladelsesbrevet, at opholdstilladelsen er betinget af, at den danske ægtefælle fortsat udfører den pågældende aktivitet efter EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Det anføres *ikke* i opholdstilladelsesbrevet, at opholdstilladelsen er betinget af, at den danske ægtefælle fortsat råder over en bolig, der svarer til de krav, der anses for normale for danske arbejdstagere, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 17, stk. 4.

Opholdstilladelsen gives som sticker H/kort C efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, tidsbegrænset med henblik på varigt ophold for højst 2 år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 23, stk. 8, 2. pkt. Opholdstilladelsen kan forlænges for en periode på højst 3 år. Efter 5 års ophold gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 6, jf. dog stk. 7, og de i § 11, stk. 8 og stk. 9, nr. 1-3, anførte betingelser stilles ikke, jf. § 11, stk. 8, 1. pkt., og stk. 9, 1. pkt.

Den udenlandske ægtefælle er fritaget for arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7. Den udenlandske ægtefælle er ikke omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens § 2, stk. 3, således som denne bestemmelse er fortolket i Integrationsministeriets brev af 22. april 2004, der er vedlagt som bilag 2.

2.2. Betingelser for ægtefællesammenføring i de tilfælde, hvor den danske ægtefælle opholder sig i Danmark, og her anvender EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser (Carpenter-dommen)

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til udenlandske ægtefæller til danske statsborgere, der opholder sig i Danmark, og her anvender EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser gives under følgende betingelser:

- 1) Den danske ægtefælle opholder sig i Danmark, og her leverer en i forhold til et andet EU/EØS-land grænseoverskridende tjenesteydelser, jf. EF-traktatens art. 49,
- 2) den udenlandske ægtefælle skal lovligt være indrejst i Danmark,
- 3) ægteskabet skal fortsat bestå ved meddelelsen af opholdstilladelsen, og
- 4) ægtefællerne skal have etableret et reelt familieliv i Danmark.

Kredsen af EU/EØS-lande

Følgende lande er EU-lande: Belgien, Cypern, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Polen, Portugal, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn, Østrig og Danmark.

Følgende lande er EØS-lande: Norge, Island og Liechtenstein.

Statsborgere fra Schweiz sidestilles i relation til EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed med statsborgere fra EØS-landene, jf. bekendtgørelse nr. 345 af 28. maj 2002.

Grænseoverskridende tjenesteydelse

En grænseoverskridende tjenesteydelse kan eksempelvis kan være salg af annonceplads i tidsskrifter, rådgivning mod betaling per telefon eller e-mail, udbud af brevkurser, salg af lotterisedler eller koncertbilletter til personer, der opholder sig i et andet EU/EØS-land.

Reelt familieliv

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til den udenlandske ægtefællen, at ægtefællerne har etableret et reelt familieliv i Danmark. Dette er eksempelvis tilfældet, hvis den udenlandske ægtefælle på den fælles bopæl passer den danske ægtefælles mindreårige børn

Kredsen af familiemedlemmer

Udover ægtefæller/registrerede partnere finder disse retningslinier tilsvarende anvendelse for samlevende over 18 år, hvis pågældende har samlevet på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en dansk statsborger over 18 år, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 9, stk. 1. I så fald skal den danske statsborger påtage sig at forsørge samleveren, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 9, stk. 2.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav.

Er der i ægteskabet/parforholdet fælles- og særbørn under 21 år, gives disse ligeledes opholdstilladelse, såfremt ægtefællen, den registrerede partner eller samleveren opfylder ovennævnte retningslinier, jf. EU/EØS-bekendtgørelsens § 5, stk. 2.

Omgåelse af udlændingelovens regler

Ovennævnte retningslinier finder ikke anvendelse, hvis der er tale om bevidst omgåelse af udlændingelovens regler om ægtefællesammenføring, idet personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning.

Det kan ikke betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler, jf. EF-domstolens dom i sag C-109/01 (Akrich). Uretmæssig unddragelse vil således som udgangspunkt kun foreligge ved ægteskaber, der er indgået pro forma eller tvangsmæssigt.

Sagsbehandling

Da ansøgningen om opholdstilladelse skal behandles efter udlændingelovens § 9 c, henhører sagen i første instans under Udlændingestyrelsens kompetence. Sagen behandles i et af Opholdsafdelingens familiesammenføringskontorer. Hvis en sådan ansøgning indgives til et statsamt, skal statsamtet videregående ansøgningen til styrelsen med henblik på afgørelse efter udlændingeloven. Styrelsens afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet.

Det er ikke et krav for meddelelse af opholdstilladelsen, at de i udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 8, 2. pkt., og stk. 10-16, nævnte betingelser er opfyldte, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 2. pkt., 1. led. Derimod er det et krav for meddelelse af opholdstilladelsen, at de i udlændingelovens § 9, stk. 8, 1. pkt. (pro forma-ægteskab), og stk. 9 (tvangsægteskab), nævnte betingelser er opfyldte.

Det anføres i opholdstilladelsesbrevet, at opholdstilladelsen er betinget af, at den danske ægtefælle fortsat udfører den pågældende aktivitet efter EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Opholdstilladelsen gives som sticker H/kort C efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, tidsbegrænset med henblik på varigt ophold for højst 2 år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 23, stk. 8, 2. pkt. Opholdstilladelsen kan forlænges for en periode på højst 3 år. Efter 5 års ophold gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 6, jf. dog stk. 7, og de i § 11, stk. 8 og stk. 9, nr. 1-3, anførte betingelser stilles ikke, jf. § 11, stk. 8, 1. pkt., og stk. 9, 1. pkt.

Den udenlandske ægtefælle er fritaget for arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7. Den udenlandske ægtefælle er ikke omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens § 2, stk. 3, således som denne bestemmelse er fortolket i Integrationsministeriets brev af 22. april 2004, der er vedlagt som bilag 2.

3. Ikrafttræden

Denne meddelelse træder i kraft straks med virkning for alle førstegangssager uanset indgivelsestidspunkt. Samtidig hermed ophæves meddelelse om opholds-sager nr. 9/03 af 18. juni 2003.

Inge Bruhn Thomsen

NOTAT

BILAG

Dato: 21. december 2004
Kontor: Lovkontoret
J.nr.:
Sagsbeh.: OEN
Fil-navn: Oph medd nr 4 af 11 1 05 -
bilag 1

Omfatter principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen ægtefæller til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.

EF-domstolen har i Singh-dommen af 7. juli 1992 (sag C 370/90) udtalt, at den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende medfører, at en statsborger i en medlemsstat, som sammen med sin ægtefælle rejser til en anden medlemsstat for at udøve lønnet beskæftigelse, ved tilbagevenden til oprindelseslandet for at etablere sig dér kan medbringe ægtefællen i medfør af EU-rettens regler uanset ægtefælens nationalitet.

I Akrich-dommen af 23. september 2003 (sag C-109/01) har EF-domstolen udtalt, at det anførte i Singh-dommen også gælder i en situation, hvor en EU-borger vender tilbage til oprindelseslandet for at udøve lønnet beskæftigelse. EF-domstolen udtaler endvidere bl.a., at det ikke kan betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at ægtefællerne har bosat i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler. Det afgørende er, at EU-borgeren udøver eller ønsker at udøve beskæftigelse.

EF-domstolen har ikke taget stilling til, om denne adgang til at medbringe ægtefæller i forbindelse med udnyttelsen af den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende (økonomisk aktivitet) også gør sig gældende for studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, der benytter sig af retten til tage ophold i et andet EU-land.

Det forhold, at enhver unionsborger siden 1993 har haft en traktathjemlet ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, taler for, at EF-domstolen i eventuelle kommende sager vil nå frem til, at dette er tilfældet.

På den anden side følger det af EU-reglerne, at der ikke er samme adgang til ægtefællesammenføring for personer, som udøver retten til fri bevægelighed for økonomisk aktivitet, og for personer, som udnytter retten til fri bevægelighed for studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe. Således kan der over for de sidstnævnte grupper stilles krav om, at de forsørger den medfølgende ægtefælle.

Spørgsmålet om, hvorvidt principperne i Singh-dommen og Akrich-dommen kan udstrækkes til at også at omfatte studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, kan ikke besvares med sikkerhed, før EF-domstolen har taget stilling hertil.

Denne retsuskikkerhed må i øvrigt antages at være baggrunden for, at man i Tyskland og UK har fortolket de nævnte domme forskelligt. Således har det tyske forbundsministerium for indenrigsforhold antaget, at de principper, der er anvendt i de nævnte domme, omfatter studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe, mens UK modsat ikke anvender principperne i forhold til disse persongrupper.

På den baggrund vil Integrationsministeriet administrere adgangen til familiesammenføring således, at udlændingelovens almindelige betingelser for familiesammenføring som udgangspunkt finder anvendelse på familiemedlemmer til studerende, pensionister og den såkaldte restgruppe.

Udlændingestyrelsen
4. familiesammenføringskontor
Ryesgade 53
2100 København Ø

BILAG 2

Dato: 22. april 2004
Kontor: 1. integrationskontor
J. nr.: 2004/5040-86
Sagsbeh.: fga
Fil-navn: Brev.udlst.singh

Ved e-mail af 5. marts 2004 har Udlændingestyrelsen forespurgt om, hvorvidt udlændinge, der meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c efter principperne i den såkaldte Singh-dom, er omfattet af integrationsloven.

Integrationsministeriet skal i den anledning oplyse følgende:

Af bestemmelsen i § 2 i integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1035 af 21. november 2003, fremgår følgende:

§ 2. Loven gælder for udlændinge med lovligt ophold i Danmark. Ved udlændinge forstås i denne lov flygtninge og indvandrere, jf. stk. 2, med lovligt ophold i Danmark.

Stk. 2. Ved flygtninge forstås i denne lov flygtninge m.v., jf. § 54. Ved indvandrere forstås i denne lov familiesammenførte udlændinge til flygtninge, jf. § 55, samt andre familiesammenførte udlændinge, jf. § 56.

Stk. 3. Loven gælder ikke for udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land eller er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejde, eller er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, hvorvidt en udlænding er omfattet af integrationsloven.

Bestemmelsen i integrationslovens § 2, stk. 3, indebærer bl.a., at loven ikke gælder for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v.

Af EF-domstolens dom af 7. juli 1992, C-370/90, (Singh-dommen), følger, at en medlemsstat i henhold til traktatens artikel 52 og direktiv 73/148 er forpligtet til at tillade indrejse til og ophold på sit område for en ægtefælle uanset dennes nationalitet til en statsborger i medlemsstaten, som sammen med ægtefællen er udrejst til en anden medlemsstat for dér at udøve en lønnet beskæftigelse, jf. traktatens artikel 48, og som på ny indrejser og etablerer sig, jf. traktatens artikel 52, i den medlemsstat, som han eller hun er statsborger i. Af dommen fremgår endvidere, at ægtefællen skal indrømmes mindst de samme rettigheder som dem, vedkommende ville blive indrømmet efter fællesskabsretten, såfremt hans eller hendes ægtefælle indrejste og tog ophold i en anden medlemsstat.

Det er Integrationsministeriets opfattelse, at udlændinge, der meddeles opholdstilladelse her i landet på grundlag af de principper, som EF-domstolen har fastlagt i Singh-dommen, er omfattet af fællesskabsrettens regler om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v.

På den baggrund skal Integrationsministeriet oplyse, at det er ministeriets opfattelse, at integrationsloven ikke gælder for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingeloven på grundlag af principperne i Singh-dommen.

Med venlig hilsen

Peter S. Willadsen